

Hạnh phúc tìm đến

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”)

Nhưng tôi chợt hiểu ra ngay rằng muốn lấy vợ thì trước tiên tôi cần phải đổi nghề. Tôi đã nói dối nàng nhiều quá và bây giờ nếu thú thực rằng tôi là người khâm liệm người chết thì mọi chuyện sẽ hỏng to.

Khi còn là một đứa trẻ nghịch ngợm, tôi thường chơi với bọn bạn đủ các trò chơi và lúc nào tôi cũng muốn mình là người thắng cuộc. Ôi, lòng tự tôn của con người! Ai chả biết ở đời, lòng tự tôn là trên hết. Kẻ nào không hiểu được điều đó thì thật chẳng hiểu đời tí gì. Và cho mãi tới bây giờ tôi vẫn là người lúc nào cũng hi vọng rằng trong cuộc sống chính mình sẽ phải là người thắng cuộc. Nhưng tiếc thay hạnh phúc lại không thường tự tôi tìm thấy, hay đúng hơn là hầu như chẳng bao giờ tôi tự tin vào bản thân mình. Cộng thêm vào cái tính rụt rè, bẽn lèn của tôi, cách đây không lâu tôi lại nhận làm một công việc mà mọi người hay né tránh: khâm liệm cho người chết.

Thiên hạ thường hay ngại những người làm công việc như tôi. Họ bảo, biết công việc đó là rất tốt nhưng rợn rợn sao ấy. Lẽ tất nhiên, có thể là như thế thực. Nhưng chúng ta cứ thử tưởng tượng xem nếu như hoàn toàn không có một người khâm liệm cho người chết thì rồi cuộc sống sẽ ra sao? Cái đó thấy rõ ngay trong những gia đình có đám tang thì công việc của tôi không thể nào thiếu được.

Và tóm lại là, tôi cứ nghĩ rằng chẳng bao giờ may mắn lại còn đến với tôi nữa. Nó chỉ đến với những kẻ khác, nhất là trong quan hệ với các cô gái. Chỉ cần tôi nói với người con gái mà tôi thích rằng: “Tôi làm nghề khâm liệm cho người chết” là cô ta sẽ sợ hãi lại rồi bỏ đi ngay. Và chắc chắn rằng chẳng bao giờ cô ta còn muốn gặp mặt tôi một lần nữa. Thà tôi cứ bảo: “Tôi là thằng thất nghiệp” lại còn hơn. Đầu tiên tôi chưa nghĩ nhiều đến điều đó, nhưng về sau tôi mới nghiệm ra rằng có lẽ tốt hơn hết là đừng dấn động gì đến chuyện nghề nghiệp cả. Cuối cùng, thì bác Hai, một ông già cùng làm việc với chúng tôi, đã mở mắt cho tôi. Một lần, tôi có phàn nàn với bác rằng phụ nữ họ không thích cái nghề của chúng ta. Bác Hai trả lời:

- Chỉ vì cái nghề này hay tiếp xúc với xác chết nên đàn bà họ chẳng thích, vậy thì cậu cứ giấu nó đi là được.

- Nhưng mà họ hỏi về nghề nghiệp, mình biết nói với họ thế nào hở bác?

- Thì cậu cứ bảo rằng cậu là nhân viên của bệnh viện. Điều đó, nói cho cùng, thì cũng là đúng sự thật kia mà... Tất cả chúng ta đều là những nhân viên của bệnh viện cả.

Đến đây, một đồng nghiệp khác trong bọn chúng tôi, cũng trạc tuổi với tôi, tên là Bình, cãi lại:

- Theo cháu thì bác không đúng đâu... việc gì phải giấu giếm nghề nghiệp của mình? Nó chẳng kém những nghề khác! Chúng ta cũng là những người lao động như tất cả mọi người... Nếu như anh phải giấu giếm, thì có nghĩa là anh đã sa vào thành kiến.

- Gớm, cái thằng này nói nghe mới ghê chứ! – Bác Hai xen vào – Ờ, thế thì tôi hỏi cậu: cái thành kiến ấy còn hay hết? Đối với anh bạn này, thì cái gì quan trọng hơn: đấu tranh với những thành kiến hay là làm thế nào để bọn con gái cảm tình với cậu ta? Cứ để ý những người làm những công việc gần giống chúng ta mà xem. Họ cũng là những người lao động, nhưng kẻ thì nhận mình làm nghề này, kẻ lại nói mình làm công việc kia. Số còn lại thì bịa ra đủ các cách gọi khác. Họ đổi cách gọi chứ có đổi nghề nghiệp đâu! Đấy, cũng là do thành kiến mà ra cả thôi.

- Anh hãy nghe tôi. – Bình nói một cách ngang ngạnh – đừng có giấu giếm gì đấy nhé! Nếu như người con gái còn nghĩ nhiều đến thành kiến, thì nghĩa là cái thành kiến ấy đối với họ quan trọng hơn anh rồi, như vậy là họ không yêu anh, vậy thì anh cần gì ở họ?

Chúng tôi tranh cãi với nhau khá lâu, trong lúc Bình đang nghe điện thoại, tôi hỏi bác Hai:

- Bác đã lớn tuổi, từng trải và hiểu đời, hiểu nghề bác bảo cháu nên làm thế nào nhỉ?

Bác ta rút điều thuốc đang hút ra khỏi miệng, không cần phải suy nghĩ nhiều

và trả lời :

- Cậu Bình lại muốn khoe khoang cái nghề của mình. Nhưng theo tôi, thì đấy chẳng qua cũng chỉ là một cách để che đậy nỗi xấu hổ về nghề nghiệp... Còn tôi chẳng xấu hổ, không khoe khoang mà cũng không giấu giếm, tôi là người khâm liệm người chết thể thôi.

- Vâng, nhưng còn cháu...

- Cậu thì lại là chuyện khác... cậu cứ giấu đi thì hơn, tôi đã nói với cậu rồi: cứ bảo với các cô gái mà cậu muốn làm quen rằng: cậu là một nhân viên làm việc tại Bệnh viện.

Nói thực lòng, tôi cũng không ưa gì lời khuyên đó. Tôi là người khâm liệm người chết, và tôi thấy chả cần phải giấu giếm nó như giấu một điều gì nhục nhã. Nhưng mấy ngày sau, khi ngồi một mình vào một giờ rảnh rỗi, không phải làm việc, tôi lại ngẫm nghĩ về tất cả những việc đã xảy ra và tự bảo rằng, có lẽ cuối cùng thì bác Hai đã nói đúng. Ý nghĩ đó tự nhiên đưa tôi đến với cái cảm giác mà ta từng gặp trong những giấc mơ, khi ta đi dạo chơi mà chỉ mặc có mỗi cái quần đùi, rồi bất thành lình có ai đó nhắc ta làm ta thấy ngượng ngùng không thể nào tả nổi và ta bường tỉnh. Như thế có nghĩa là đã hai năm nay tôi làm nghề khâm liệm người chết mà tôi chẳng hề hay biết, nghĩa là cũng tựa như tôi đã đi chơi trong cái quần đùi mà chỉ có mỗi một mình tôi là không hề nhận ra.

Đấy là một ngày tuyệt đẹp của mùa xuân, một ngày ấm áp, sương mù phủ nhẹ trên các cành cây lá đã chớm vàng hoặc hoe đỏ, dưới những rặng cây là các bà mẹ và lũ trẻ ngồi xúm xít bên nhau. Tôi đang đắm chìm trong suy nghĩ đến nỗi không để ý thấy một thiếu nữ cùng với một em gái nhỏ, có lẽ là cô giúp việc, đã ngồi xuống cạnh tôi từ lúc nào. Sau đó tôi nghe thấy giọng nói của cô gái:

- Xu Xu, chơi ở gần đây thôi, em nhé!

Tôi quay lại và nhìn người thiếu nữ. Nàng trông còn trẻ, thân hình chắc chắn, khuôn mặt tròn trĩnh hồng hào. Tôi thích nhất là đôi mắt: đôi mắt đen mướt như nhung và lúc nào cũng như đang mỉm cười. Thiếu nữ xách trên tay một chiếc giỏ con và cầm chiếc áo khoác của em bé gái đang ngồi xồm nghịch cát

gần đấy. Thấy tôi đưa mắt nhìn, cô quay mặt lại phía tôi nói một cách thản nhiên:

- Anh chẳng biết tôi đâu, nhưng tôi thì lại rất biết anh.

Lời nói có thể kích động con người đến mức độ nào! Tôi cảm thấy mình đang đỏ dừ cả mặt và chợt nghĩ: “Có lẽ cô ta đã nhìn thấy mình đang khâm liệm người chết chẳng?” Tôi vội trả lời:

- Thưa cô, có lẽ cô nhầm tôi với ai đó thôi. Tôi chưa bao giờ được gặp cô cả.

- Ấy thế mà tôi lại vẫn cứ biết anh đấy!

Đến lúc này thì tôi quyết định phải nói dối:

- Không thể có chuyện ấy được. Có chăng là cô đã nhìn thấy tôi ở bệnh viện, tôi làm việc ở đấy. Ở đấy thường rất đông người...

Lần này thì thiếu nữ không nói gì cả mà chỉ nhìn tôi với một cái nhìn là lạ. Một lúc sau nàng mới hỏi:

- Anh làm việc ở bệnh viện à?

- Vâng... vâng.

- Ở khoa nào kia ạ?

- Ở tất cả các khoa, đâu cần. Ở đấy có rất nhiều khoa mà.

- Nghĩa là – người con gái nói một cách rất rành rọt – chính ở đó tôi đã nhìn thấy anh... Tôi có đến đấy hai hôm trước đây.

- Lẽ dĩ nhiên là như thế rồi.

Trong lúc đó em gái nhỏ chạy ra chơi ở một nơi xa hơn, nó bắt đầu bới nghịch đồng rác và lá khô. Thiếu nữ vội mắng:

- Này, Xu Xu, đừng nghịch, rác bẩn đấy! Những em bé ngoan ngoãn là không có nghịch rác đâu nhé, nếu vì rút mà xâm nhập vào người lâu ngày sẽ dẫn đến

chết người đấy.

Nghe thấy tiếng “chết” tự nhiên tôi giật mình và lại đỏ mặt lên. Và lúc này, như muốn trêu tức tôi, tiếng kèn trống đám ma vang lên ở ngôi nhà gần đó. Cô gái nói một mình:

- Thật tội nghiệp! Vậy là thêm một người nữa từ già cỗi trần gian. Tiếng kèn trống vang lên như vậy là báo hiệu người chết đã được khâm liệm. Những người làm công việc rửa ráy, khâm liệm cho người chết thật đáng khâm phục.

Mặt tôi càng đỏ bừng thêm và tôi nói với hi vọng sẽ được cô gái đồng tình.

- Đây là nghề nghiệp của họ, họ cũng là những nhân viên của bệnh viện, giống như tôi... Họ tiếp xúc với người chết, còn tôi thì tiếp xúc với người sống – khác nhau chỉ có vậy thôi.

Nàng nhìn tôi với một vẻ là lạ, rồi giới thiệu về mình:

- Tên tôi là Lan, làm nghề giúp việc theo giờ hành chính cho một gia đình có con nhỏ, tôi ở nhờ nhà chủ luôn cho tiết kiệm chi phí, còn anh?

- Tên tôi là Quang, tôi làm việc tại bệnh viện.

Và như thế là chúng tôi đã làm quen với nhau. Người con gái không cho tôi biết địa chỉ của nàng vì không muốn cho nhà chủ biết về những cuộc gặp gỡ giữa chúng tôi. Tôi đoán rằng nàng ở ngay trong khu vực gần đây. Hai chúng tôi bắt đầu thường xuyên gặp gỡ, có khi tới mấy lần trong một tuần, còn vào những ngày chủ nhật thì khỏi cần phải nói. Chúng tôi cùng nhau đi xem phim, đi dạo, cũng có khi đi ăn. Tôi yêu nàng vì tính tình của nàng, nếu có thể diễn đạt một cách đơn giản như vậy được. Có lẽ chưa bao giờ tôi gặp một người con gái như nàng. Lặng lẽ, dịu dàng, trầm tĩnh, có thể là hơi kín đáo – tất cả được giấu kín ở bên trong, nàng giống như một dòng nước sâu và phẳng lặng. Tính tình nàng lặng lẽ, và khi tôi nói gì nàng chỉ gật đầu – cái gật đầu mới âu yếm làm sao, vừa như đồng tình với tôi, lại vừa như muốn nói: “Đúng rồi, nhất định là như thế rồi, anh đúng đấy”. Và tuy nàng không nói ra, nhưng đôi mắt đã nói thay tất cả: đôi mắt bao giờ cũng tùm tùm cười, bao giờ cũng chăm chú, đôi mắt huyền bí và óng ánh, mềm mại như nhung đen. Không bao giờ nàng cho phép tôi được suông sã, chỉ có hai hay ba lần đi xem

phim nàg cho tôi đợc cầm tay nàg, vậy thôi.

Tôi vẫn nói với nàg rằng tôi làm ở bệnh viện và đôi khi còn thêm thắt một vài chi tiết nào đấy cho có vẻ thực hơn. Nhưng cho dù khéo léo đến đâu thì cũng vẫn có lần tôi suýt tự lật tẩy mình, vì khổ một nỗi là những từ “người chết” tôi cứ nhắc tới nhiều hơn mức cần thiết. Có một buổi hẹn nàg đến chậm, tôi trách móc và bỗng buột miệng nói: “Tôi cũng là con người, chứ đâu phải là xác chết”. Tất nhiên là tôi lập tức cầm miệng hén và mặt thì đỏ bừng. Tôi có cảm giác rằng nàg đang tùm tùm cười, nhưng vẫn không hề nói một lời nào.

Tôi yêu đến mức đã bắt đầu nghĩ hay là chúng tôi làm lễ đính hôn với nhau đi. Nhưng tôi chợt hiểu ra ngay rằng muốn lấy vợ thì trước tiên tôi cần phải đổi nghề. Tôi đã nói dối nàg nhiều quá và bây giờ nếu thú thực rằng tôi là người khâm liệm người chết thì mọi chuyện sẽ hỏng to. Thứ nhất là nàg sẽ thất vọng và sau thì tôi hoá ra thằng lừa dối: mà với phụ nữ, thì ai chẳng biết là họ có ưa gì những kẻ dối trá. Nhưng tìm đợc một việc làm khác cũng đâu phải là chuyện dễ. Mà tôi thì lại phải đổi cả nghề thực lẫn nghề mình tự bịa ra nữa. Trong các giờ rỗi tôi bắt đầu lang thang trên các con đường của thành phố để tìm việc. Nhưng tôi không tài nào tìm ra và đã bắt đầu tính nước bỏ nghề, chả làm gì nữa cả. Có thể đổi với tôi như thế lại tốt hơn. Anh thất nghiệp tuy vậy vẫn cứ hơn anh khâm liệm người chết cơ mà! Thì bỗng nhiên... đã xảy ra câu chuyện mà lâu nay tôi vẫn hằng lo ngại.

Một tối kia, khi tôi chuẩn bị rửa ráy, khâm liệm cho người chết ở nhà tang lễ của bệnh viện thì chợt có chuông điện thoại di động réo vang, Lan gọi:

- Chúng ta đi uống cà phê đi!

Tôi nghe vậy, vội từ chối:

- Sao đột ngột thế ? Anh bận việc đột xuất, đang trực tại bệnh viện.

Lan nói tiếp:

- Em sẽ đến bệnh viện chờ anh ở cổng.

Tôi lặng đi vài giây, nếu từ chối nàg sẽ nghi ngờ nên đồng ý và dặn:

- Phải hơn một tiếng đồng hồ nữa anh mới xong việc được, em cứ đứng yên ở cổng đợi anh ra, đừng đi lung tung kéo anh ra lại không thấy em.

Tôi đang chăm chú và lặng lẽ làm việc, xung quanh tôi là tiếng khóc của những thân nhân người quá cố, bỗng tôi có cảm giác có ai đó đang nhìn mình rất lâu. Tôi giật mình nhìn ra cửa, chợt thấy Lan đang đứng ở đó nhìn tôi đầy cảm động.

- Anh thật là đại dột. Em yêu anh thực sự, yêu anh vì đấy chính là anh chứ không phải là ai khác. Thật ra nhà chủ của em ở gần đây nên em mới biết anh . Hôm nay em chỉ muốn kiểm chứng lại, có đúng thật người đó là anh không thôi. Đối với em, nghề nghiệp của anh rất được tôn trọng, cao quý và anh là người quan trọng nhất đối với cuộc đời em.

Tôi muốn cắn vào tay mình một cái xem có đúng là tôi đang mơ hay không. Đúng là không phải mơ mà là sự thật, hạnh phúc đã rơi vào tôi – rơi đúng vào tôi – mà tôi nào có biết có một người con gái trong tất cả những người con gái trên trái đất này có trái tim thánh thiện và tâm hồn thiên thần, tôn trọng cái nghề của anh khâm liệm người chết mà tôi lại không nhận ra. Quả thật dù có sống bao nhiêu năm trên trái đất này thì rồi cũng vẫn cứ bị nhầm lẫn như thường. Và lần này thì hạnh phúc lại đến, rơi đúng vào người may mắn là tôi./.

Thu Hiền